תורה אור

[דברים יט] מאי דרוש °לא תסיג גבול רעך אשר גבלו ראשונים בנחלתך כל שיש לו נחלה יש לו גבול כל שאין לו נחלה אין לו גבול נאמנים לומר קברנו והא לית להו °ולפני עור לא [ויקרא יט] תתן מכשול א"ר אבהו בכהן עומד שם ודילמא כהן טמא הוא דנקיט תרומה בידיה ודילמא תרומה טמאה היא דקאכיל מינה אי הכי מאי למימרא מהו דתימא לא בקיאי ביצירה קמ"ל: נאמנין על הבהמה וכו': והא לית להו ולפני עור לא תתן מכשול א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן בגוזז ועובד אי הכי מאי למימרא מהו דתימא לא בקיאי בטינוף קמ"ל: נאמנין על ציון וכו': ואע"ג דמדרבנן הוא כיון דכתיבא מזהר זהירי ביה דכתיב [יחזקאל לט] °וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון: אבל אין נאמנין לא על הסככות וכו': סככות *דתנן *אלו הן סככות אילן המיסך על הארץ פרעות דתנן [א] **אבנים פרעות היוצאות מן הגדר בית הפרס *א"ר יהודה א"ר שמואל 'מנפח אדם בית הפרס והולך *רב יהודה בר אמי משמיה דרב יהודה אמר בית הפרס שנידש טהור ותנא 'החורש בית הקברות הרי זה עושה בית הפרס ועד כמה הוא עושה 'מלא מענה מאה אמה בית ארבעת סאין רבי יוסי אומר חמש ולא מהימני והתניא שדה שאבד בה קבר נאמן כותי לומר אין שם קבר לפי שאינו מעיד אלא על גופו של קבר אילן שהוא מיסך על הארץ נאמן לומר אין תחתיו קבר לפי שאינו מעיד אלא על גופו של קבר א"ר יוחנן במהלך ובא על פני כולה אי הכי מאי למימרא מהו דתימא *רצועה נפקא קמ"ל: זה הכלל כו': זה הכלל לאתויי מאי לאתויי תחומין ויין נסך:

הדרן עלך דם הנדה

רש"י

מאי דרוש. כותים שאין קוברים את הנפלים: לא תסיג גבול רעך. ומוקמינן לה בספרי במוכר קברי אבותיו: נאמנין לומר קברנו. דמידי דאורייתא הוא טומאת המת: והא לית להו ולפני עור לא תתן מכשול. לא דרשי ליה כמכשילים את חבירו ולא איכפת להם אם לא מוטלים על פיהם: בכהן. כותי עומד שם: דקאכיל מינה. ותרומה טמאה באוכלה לטהור וכ"ש לטמא: לא בקיאי ביצירה. וכי קברי נפל לא ידעי דהוא בן מ' יום וסברי מיא בעלמא הוא ואינו מטמא: בטינוף. בבהמה דקה ופוטר את הבהמה מן הבכורה ובבכורות (דף כא:) מפרש מאי טינוף שמגלגלת ומטילה דם דרך רחם והוא הולד שנימוח ויוצא הלכך הבא אחריו אינו בכור והני כותים לא בקיאי בטינוף וזימנין דלא טניף ואמרו טינוף הוא ופוטרין את הבא אחריו קמ"ל: על ציון. לציין ומודיעין עליהן ועבדינן טהרות היכא דלא ליתו: אילן המיסך על הארץ. והוא סמוך לדרך בית הקברות וזימנין דמיתרמי בין השמשות וקברי התם ואם הענפים מובדלים שאין האהל שלם וידוע ודאי שיש קבר תחת(א) האהלות ואין ידוע איזה הוא והכותי מעיד על אחד זה טהור אינו נאמן לפי שאינו חס על הספק ותולה הטומאה באהל שני מספק: פרעות.(ב) גדולות וגלגלות מן הגדר וקברו תחת אחת מהן ואין אנו יודעין תחת איזו מהן ובא כותי והעיד על מקצתן שהן טהורות אינו נאמן משום דלספקא לא חייש ותולה הספק באחרות: בית הפרס. שדה שנחרש בה קבר ואוקמי רבנן (ג)על סביבות הקבר מאה אמה בספק טומאה שדקדקה המחרישה את העצמות וגלגלתן: מנפח. דבשר ליכא ועצם כשעורה לא מטמא אלא במגע ובמשא הלכך מנפח כדי שלא יגעו רגליו בו והולך: שנידש. ברגלי אדם שהרגלים כתשו את העצמות ושחקום: פרס. לשון דבר שבור ופרוס על שם שנפרסו העצמות: בית ארבעת סאין. היינו ק' על ק' שהרי חצר המשכן מאה על חמשים והוא בית סאתים: שדה שאבד בה קבר. מיקרי נמי בית הפרס ורבנן גזרו בכולה דתניא במועד קטן (דף ה:) ג' בית הפרס הן שדה שאבד בה קבר ושנחרש בה קבר ושדה בוכין: שאין מעיד אלא על גופו של קבר. דכיון דאמרי אין שם קבר ברור זה על גופו של קבר הוא מעיד וגופו של קבר דאורייתא ובדאורייתא מהימני. אלמא נאמנין על בית הפרס ועל (בית) הסככות(ד): מהלך על פני כל השדה. דכיון דעל פני כולה מהלך ודאי פשיטא ליה דליכא הטומאה משם ומתני' דקתני דאין נאמן כגון שאינו מהלך על פני כולה שמשייר רוח אחת הלכך אפילו במקום שעבר אינו נאמן משום דליהוי לספקא לא חייש: מאי למימרא. נהי דלספק לא חייש לודאי חייש וכיון דפשיטא לן דקבר הוי בה והוא מהלך על פני כולה הרי עובר על מקום הקבר ואי לאו דקים ליה שליכא הטומאה לא עבר: רצועה נפקא. מן השדה ונקראת על שם שדה זו ושם הוא תולה את מקום הטומאה והכא עבר מספקא לספקא לא חייש: קמ"ל. כיון דעל כל ד' רוחותיה עובר (ה)אמרינן כרצועה לא חיישינן: לאתויי תחומין. אין נאמנין לומר עד כאן תחום שבת דתחומין דרבנן וכותיים לא סבירא להו: ויין נסך. דאין כותי מקפיד על מגע עובד כוכבים:

הדרן עלך דם הנדה

תוספות

ודלמא כהן טמא הוא. ואע"ג דטמא נמי אסור לשהות בבית הקברות דבנזיר בפרק מי שאמר (דף יז) בעי נזיר והוא בבית הקברות מי בעי שהייה למלקות או לא ובפרק ג' מינין (שם דף מג:) אמר רב הונא נזיר שעומד בבית הקברות והושיטו לו מת ומת אחר חייב וטעמא לפי שמוסיף טומאה עליו דבתכריכים עושין את האחר אב הטומאה כדאמר התם כותיים לית להו הך (ו) מימרא:

ובנה אצלו ציון. במועד קטן (דף ה.) מפיק מהכא ציון של בית הקברות וא"ת ולר"ש דאמר אין קברי עובדי כוכבים מטמאין באהל היכי מפיק מהכא הא אמר במ"ק דאין מציינין אלא על טומאת אהל וי"ל מדמציינין לפי שעה ציון משום טומאת מגע ומשא אם כן לכל הפחות יש לציין בטומאת אהל ולאו דבעי למימר בהכא על יבמות (יבמות דף סא.) דלר"ש מתי עובדי כוכבים לא מטמאו אפילו במגע ובמשא נפיק ליה לר"ש ציון מדרשא אחרינא דהתם ולמן דגבי גוג לאו משום טומאה אלא לנקות הארץ מן המתים וא"ת ולר"ש דדריש (שם) דאין עובדי כוכבים קרויין אדם הא כתיב וראה עצם אדם וי"ל דנקט אדם לאפוקי דס"ד דקברו שם עצמות בהמה:

אילן המיסך. מיירי בידוע שיש מת קבור שם אך שאין ידוע תחת איזו ענף ואין כותי נאמן לומר שאינו קבור תחת ענף זה אפילו הולך תחתיו דאין מקפיד על ספק טומאה ודוקא במאהיל על פני כולה אמר בסמוך דנאמן ומה שפ"ה אילן בסמוך לבית הקברות ופעמים קוברין שם בתוכם פירש כן כיון שצריך לפרש בידוע שמת קבור שם דבספק לא היה נאמן אפילו היה מהלך על פני כולה ואע"ג דספק טומאה ברה"ר טהור הכא גזור רבנן והא דקאמר לקמן בפ"ב (דף סח:) דסככות ופרעות לאו אהל הוא ורבנן גזרו עלייהו לאו דוקא קאמר דלאו אהל הוא דבוודאי קבור שם איירי כדפי' אלא כלומר אך טומאת אהל אינה אלא מדרבנן דברה"ר ספקו טהור א"נ הענפים המובדלין זה מזה רואים אותם כאילו הן סמוכות ליחשב אהל כדאמר באהלות (פ"ח מ"ב) המיסך על הארץ רבי יהודה אומר רואין התחתונות כאילו עולות למעלה והעליונות כאילו יורדות למטה ואם הן טנטנות זו בזו כפותח טפח מביאות ומצלות כו':

בית הפרס. על שם פריסה שהעצמות נפרסים במדרס רגלים או ע"י מחרישה ובשדה שאבד בה קבר לא שייך האי טעמא וקרי ליה בפ"ק דמועד קטן (דף ה:) בית הפרס ושמא אגב דקרי בית הפרס לשדה שנחרש בה קבר קרי נמי לאבד בית הפרס א"נ לשון בית הפרס על שם שפרסות רגלי אדם נמנעות מלילך שם מפני הטומאה ובפ"ק דמו"ק (דף ה:) תניא גבי בית הפרס הוא שדה שנחרש בה קבר ושאבד בה קבר ושדה בוכים ומפרש טעמא דשדה בוכים משום יאוש בעלים ומפרש בערוך *שדה מיוחד שקרובי המת מבילין אותו על אותו שדה ואנשי בית הקברות באין לקראתו וטוכים יחד (ז) וכו' והראשונים חוזרים לביתם ואלו נוטלין אותו ומוליכין אותו לקברו ואותו שדה טמא דשמא נתגלגל ונתמעט מעט מעט ממנו ונפל ושכחוהו ורבינו שמואל פי' פעמים שבני העיר מניחין אותו שם לפי שסוברין שאנשי בית הקברות יטלוהו וישאו אותו ובני בית הקברות יסברו שאנשי העיר יוליכוהו לבית הקברות ונשאר שם ועוד פי' שם שדה טובין שדה שיש בה טובין ומניחין המת שם לפי שעה עד שיהו פנוים להוליכו לבית הקברות לקברו ופעמים ששוכח שם ולא הוסר וחוו יאוש בעלים:

בית הפרס שנידש טהור. אשדה שנחרש בה קבר קאי דמספקינן לעצם כשעורה ק' אמה סביבות הקבר דכיון שנידש ונרמס ברגלים י"ל שהאליטו כשעורה משם אבל אשדה שאבד בה קבר לא שייכא הך קולא:

מלא מענה ק' אמה. בתוספתא דאהלות [פי"ז] מפרש והאך ק' אמה היינו לכל רוח:

אמר ר' יוחנן במהלך ובא על פני כולה. אבל בשדה שנחרש בה קבר אפילו מהלך ובא על פני כולה לא מהימן דאין כאן אלא ספקא דרבנן שמא הסיט עצם כשעורה ואין הסיט חשש עליה וא"ת כי היכי דלגבי קברות דמהימן אדאורייתא דאוקימנא בכהן עומד שם ה"נ ליתני במתני' דמהימן אסככות ופרעות ובמהלך על פני כולה וי"ל דלא חשיבא ליה למתני' רבותא לאשמועינן דלא חיישינן לרצועה נפקא ועוד אבית הפרס דנחרש בה קבר לא מהני מהלך ובא על פני כולה כדפרישית אלא דוקא באבד בה קבר וא"ת ובאבד נמי היכי מהני דלמא (ח) טמאה היא וי"ל דמיירי דנקט תרומה ואכיל מינה כדקאמר לעיל וה"ה דנקט ולא אכיל וכגון שידוע לנו שהיא טהורה דלא *אם כותי מטמא לה:

הדרן עלך דם הנדה

עין משפט נר מצוה

ל א ב מיי' פ"ג מהל' טומאת מת הלכה ג:

לא ג מיי' פ"ו מהל' קרבן פסח הלכה ח:

לב ד המיי' פ"י מהלכ' טומאת מת הלכה א:

מסורת הש"ס

[דברים יט יד]

[יבמות סא.]

[תוספתא פי"ט דאהלות הי"ד סיד מד:] אהלות פי"ח מ"ב

תוספתא שם

כריתות יב: עירובין ל: מו"ק ה: חגיגה כה: פסחים צב: כתובות כח: בכורות כט.

[מו"ק ה: חגיגה כה:]

גיטין ג: קדושין עב:

נ"ל כדאמר בתוספתא דאהלות (פי"ט הי"ד) ואלו הן סככות אילן המיסך על הארץ ר' יהודה אומר הי' וכו' והוצ' סי' ועי' ברכות שמשון פי"ח דאהלות (מ"ב)

מוסף רש"י

ובנה אצלו ציון. סימן שיש כאן טומאה של מת כדי שיפרשו ממנו הולכי דרכים ועושי טהרות (יחזקאל לט טו).

מנפח אדם בית הפרס והולך. בנפיחה ואם יש עצם כשעורה רואהו ונשמר ממנו (חגיגה כה: וכעי"ז נדרים יח:) דהלא ספיקא משום עצמות היא, ועצמות בלא בשר אינו מטמא באהל, וכשמנפח לפני רגליו, אם יש שם עצם גדול נראה מאליו ועצם קטן נראה בנפיחה ואינו מסיטו ברגליו (ערובין ל: וכעי"ז פסחים צב:) והאהל אינו מטמאו דהא אין טומאת אהל בעצמות אלא רוב בנין ורוב מנין (פסחים וכעי"ז כתובות כח:). והכן בדיקה לעושה פסח לחפשי אלא לאוכלי תרומה כדאמרינן בשומר נקודים (כריתות שם).

בית הפרס שנידש. בדריסת רגלי בני אדם (ערובין ל: וכעי"ז כתובות שם ובכורות כט.).

טהור. דאזלינן לקולא ואמרינן כל העצמות נכתשו לגמרי מכשיעור (כתובות שם) שאי אפשר לעצם כשעורה שלא יצא מידי ברגל (בכורות שם) לא: שדריסת הרגלים מעבירתן והבא לעשות פסחו יבדוק אם ידוס ויעבור, אבל לאכילת תרומה לא סמכינן עלה, שיסל לנקמן, ובית הפרס מדרבנן ולא העמידום במקום כרת דפסח (פסחים צב:).

מאה אמה. שכן שיערו שהמחרישה מולכת את עצמות המת ולמטה עם בו הפינו כמהלך בו את כלם כשעורה שמטמא במגע ובמשא (כתובות שם).

הדרן עלך דם הנדה

◆

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אילן וכו' קבר תחת אחד מאהלות: (ב) ד"ה פרעות אבנים גדולות: (ג) ד"ה בית הפרס וכו' רבנן כל סביבות: (ד) ד"ה שאין וכו' הסככות בס"ד ואח"כ מ"ה כמהלך כו' שכתובי מהלך על פני: (ה) ד"ה קמ"ל וכו' עובר לרצועה כל"ל ותיבת כרצועה נמחק: (ו) תוס' ד"ה ודילמא וכו' הכא מיירי בס"ד: (ז) ד"ה בית הפרס וכו' וטוכים יחד כולם והראשונים: (ח) ד"ה אמר וכו' דלמא טמאה היא וי"ל:

◆

גליון הש"ס

רש"י ד"ה דקאכיל מינה ותרומה טמאה באוכלה וכו'. תמיהני הא אכילת תרומה טמאה אסור רק בעשה עי' יבמות עג ע"ב תו"ס:

◆

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גמ' מאי דרוש לא תסיג. ע"כ עיין מג"א סי' תקס ס"ק כ ונפלאות מצאתי בתמב"ם במשנתינו וחו"ק:

◆

הגהות הגר"א

[א] גמ' אבנים פרעות · פירוש אבנים טמאן:

◆

תוספי הרא"ש

בכהן טמא · והוצאת ומה בכך אפי' הוא טמא אסור ליכנס בבית הקברות דבנזיר מבעיא ליה בנזיר והוא [בבית הקברות] אי בעי שהייה למלקות · ואמרינן נמי בפ"ג מינין אמר רב הונא נזיר שהוא עומד בבית הקברות והושיטו לו מת ומת אחר חייב · וי"ל דכותאי לית להו הא דרב הונא אלא סברי כשהוא טמא אינו מוזהר עוד שלהוסיף טומאה: אילן המיסך על הארץ · מיירי שידוע לנו בודאי שמת קבור תחתיו ואינו ידוע לנו תחת איזה מן הענפים ואין הכותי נאמן לומר תחת ענף אחד הוא קבור אפי' הוא הולך תחת שאר הענפים שאינו מקפיד על ספק טומאה כדפרשתי בסמוך ואינו נאמן אלא בהולך על פני כולה · וקשה שפרש"י אילן המסך לבית הקברות ופעמים קוברין שם אורחא דמילתא נקט אבל לעולם צריך שיהא ודאי (שיש מת קבור תחתיו שאם היה ספק לא היה הכותי נאמן אפי' הולך) על פני כולה ואע"ג בספק טומאה ברה"ר ספיקו טהור הכא גזור רבנן: בית הפרס · פרש"י על שם שהעצמות נפרסין ונפרכין במדרס רגלי אדם או ע"י המחרישה ואע"ג דבשדה שאבד בו קבר לא שייך האי טעמא וא"ה קרי ליה בית הפרס בפ"ק דמועד קטן · וי"ל דאגב שקרי לשדה (שנאבד) [שנחרש] בו קבר בית הפרס קרי ליה נמי להאי הכי א"נ לישנא בית הפרס הוי על שם שפרסות רגלים נמנעין לילך שם מפני הטומאה · בפ"ק דמועד קטן (ר"ל דאבב) תניא ג' בית הפרס הן שדה שנאבד בו קבר ושדה שנחרש בו קבר ושדה בוכים ומפרש שדה בוכים מטעם יאוש בעלים ומפרש בערוך דשדה מיוחד יש שקרובי המת מביאין אותו עד אותו מקום ואנשי בית הקברות באין לקראתם ובוכין ומספידין שם ביחד והראשונים חוזרים לביתם ואלו נוטלים אותו ומוליכים אותו לבית הקברות ואותו השדה טמא שמא נגלגל ונתמעט ממנו מקום ונפל שם ושכחוהו · ורשב"ם פי' פעמים שבני העיר מביאין אותו שם וסבורין שאנשי בית הקברות יטלוהו משם ובני הקברות סבורין שאנשי העיר יוליכוהו לבית הקברות ונשאר שם וחוו יאוש בעלים: במהלך ובא על פני כולה · ובכהן ואוכל תרומה כדלעיל · אבל בשדה שנחרש בה קבר אפי' אם מהלך על פני כולה אינו נאמן דספק הוא אם יש טומאה כלל דשמא לא נשאר עצם כשעורה שלא נהרס במחרישה והכותי לא חייש לספק טומאה: רצועה נפקא · ובאילן שמא היה ענף יוצא מן האילן והקבר ותולה בו הטומאה · ותימה כיון שאמ' מתניתין נאמנין על ציון הקבר ליתני נמי נאמנין על (הקברות) [הסככות ופרעות] ולוקמא במהלך על פני כולה וי"ל דלא חשיב ליה חדוש הך דאיסור רצועה נפקא כמו איסור לא בקיאי ביצירה ובטינוף וציון שהוא מדרבנן : סליק פירקא